

WIJ WACHTEN NIET

WIJ WACHTEN NIET

Mireille Gilissen

*“Voor de wereld is het één persoon minder.
Voor hen...
is het alles wat ontbreekt.*

Daarom wachten wij niet.”

Voorwoord

Dit boek is een verhaal.

De personages, namen en specifieke gebeurtenissen zijn fictief. Gelijkenissen met bestaande personen of situaties berusten louter op toeval.

Toch is dit verhaal niet uit het niets ontstaan.

Het is gegroeid uit verschillende vermissingen die wij in de loop der jaren hebben meegemaakt. Uit momenten in het veld. Uit gesprekken aan keukentafels. Uit stilte, hoop, verdriet en opluchting.

Het is geen waargebeurd verhaal.

Maar het is wél een verhaal opgebouwd uit waargebeurde ervaringen, emoties en fragmenten uit meerdere inzetten.

Uit respect voor de betrokken families zijn situaties samengevoegd, aangepast en vervormd tot één geheel.

Wat blijft, is de essentie.

De mens achter de vermissing.

De familie die wacht.

Het team dat zoekt.

En de honden die nooit oordelen.

Proloog

Er is altijd een moment waarop iemand beseft dat er iets niet klopt.

Een telefoon die blijft overgaan.
Een bericht dat niet beantwoord wordt.
Een deur die gesloten blijft.

Eerst is er twijfel.

Misschien slaapt ze.
Misschien heeft ze haar gsm uitgezet.
Misschien komt ze straks gewoon thuis.

Maar ergens, diep vanbinnen, groeit een ander gevoel.

Het gevoel dat iets niet klopt.

Dat gevoel laat zich niet wegduwen.

Het nestelt zich in een huis.
Aan een keukentafel.
In een blik tussen ouders en kinderen.

En dan komt de vraag die niemand wil stellen.

Waar is ze?

Soms komt er snel een antwoord.

Soms duurt het uren.

Soms dagen.

En soms begint dan pas het echte wachten.

Voor ons is dat het moment waarop we vertrekken.

Want wanneer iemand verdwijnt...

wachten wij niet.

Hoofdstuk 1 *De oproep*

21.17 uur.

De telefoon gaat.

Zo'n tijdstip waarop de dag eigenlijk al voorbij is, maar de nacht nog niet begonnen. Het uur waarop stilte zich net wil nestelen en vaak wordt doorbroken.

Ik zit onderuitgezakt in de zetel.
Een hond tegen mijn benen.
En Yucca met haar kop zwaar op mijn schoot.

Haar ademhaling is traag. Vertrouwd.

De dag hangt nog in mijn spieren. Training. Regen.
Modder. Eindeloos herhalen. Geduld. Vertrouwen.

Ik adem diep in.

Dit is mijn rustmoment.

Kort. Kostbaar.

Tot de telefoon gaat.

Yucca's oren schieten omhoog nog voor ik beweeg.

Nog voor ik het scherm zie, weet ik het.

Die stille, scherpe alertheid die zich meteen door mijn lichaam verspreidt. Alsof mijn rust plots wordt uitgeschakeld.

Roger kijkt op van zijn laptop.

“Dat is geen gewone oproep, hè?”

Ik schud mijn hoofd terwijl ik opneem.

“Alo?”

Aan de andere kant hoor ik ademhaling.

Onregelmatig.

Gespannen.

Dan een stem.

“Mijn zus is weg.”

De stem trilt.

Niet hysterisch.

Niet schreeuwend.

Maar breekbaar.

Het soort trilling dat verraadt dat iemand al uren probeert kalm te blijven en daarin langzaam faalt.

Niet: *ik maak me zorgen.*

Niet: *ze komt niet terug.*

Maar: *ze is weg.*

Ik ga rechter zitten. Yucca tilt haar kop op, houdt hem een beetje schuin en kijkt me indringend aan.

“Vertel me wat er gebeurd is.”

De woorden komen aarzelend.

Soms snel. Soms met lange stiltes ertussen.

Ze vertelt dat haar zus vaker verdween. Soms voor een paar uur. Soms voor een nacht. Dan dook ze weer op, zwijgzaam, gesloten.

De familie had geleerd om daarmee te leven. Om te wachten. Om te hopen.

Maar nooit was het zo lang.

Nooit zo stil.

Ze is al meer dan vierentwintig uur onbereikbaar,” zegt ze. “Geen bericht. Geen teken. Haar gsm staat uit. Dat doet ze nooit.”

Ik zie Roger al rechtstaan. Hij loopt naar het bord waar onze kaarten hangen.

Ik hoor de dunne rand waarop haar stem balanceert. Tussen controle en totale instorting.

Ze geeft beschrijvingen. Kledij. Tijdstippen. De laatste plek waar iemand haar had gezien. Ik noteer.

Elk detail lijkt belangrijk, alsof het misschien het ene ontbrekende puzzelstukje zou zijn dat haar zus terug zou brengen.

En dan komt de twijfel.

“Ze had het soms moeilijk,” zegt ze zachter. “Maar dit... dit is anders.”

“De politie zegt dat ze volwassen is. Dat ze het recht heeft om weg te gaan. Dat we moeten wachten.”

Wachten.

Het woord blijft even hangen in de kamer.

Ik voel hoe mijn kaak zich aanspant.

Volwassen vermissingen verdwijnen vaak in de plooien van procedures. Zeker wanneer iemand een verleden heeft dat vragen oproept.

Dan verdwijnt niet alleen de persoon.

Maar ook de urgentie.

Ik kijk naar Roger.

Hij kijkt terug.

Hij hoeft niets te vragen

Hij weet het al.

“Wij wachten niet,” zeg ik.

Aan de andere kant wordt het stil.

“Komt u... echt?”

“Ja,” zeg ik. “We komen.”

Wanneer ik neerleg blijft het even stil in de woonkamer.

Roger sluit zijn laptop en vraagt rustig: “Hoe oud?”

“Vierendertig.”

“Laatste gekende locatie?”

Ik geef hem de straatnaam door.

Hij loopt naar het bord waar onze kaarten hangen en schrijft haar naam op.

Hij knikt. “Oké. We starten met profiling.

Niet als dossier.

Als mens.

Water in de buurt?"

"Altijd," zeg ik zacht.

Hij ziet het aan mijn gezicht.

"Dit voelt anders?" vraagt hij.

Ik knik.

"Ze is vaker verdwenen. Maar nooit zo lang. Nooit zonder enig teken."

Roger ademt diep in. Zijn stem blijft stabiel.

"Dan behandelen we het alsof tijd tegen ons werkt."

Ik sta recht. Yucca springt meteen op en loopt naar de deur.

"Team oproepen?" vraagt Roger.

"Ja. Stand-by. We gaan eerst zelf ter plaatse."

Hij neemt zijn telefoon.

Roger kijkt nog één keer naar mij.

“Klaar?”

Ik kijk naar Yucca, die nu al alert bij de deur staat.

“Altijd,” zeg ik.

21.23 uur.

De nacht is begonnen.

En wij wachten niet.

Hoofdstuk 2 *Daarom bestaat GSAR*

Daarom bestaat GSAR. (Guardian Search And Rescue)

Omdat wachten niet voor iedereen hetzelfde betekent.

Voor de ene is het een procedure.

Voor de andere is het een statistiek.

Voor ons is het een mens.

Volwassen vermissingen verdwijnen vaak in regels die op papier logisch zijn. In wetten die correct zijn. In redeneringen die rationeel klinken.

“Ze is volwassen.”

“Ze heeft het recht om weg te gaan.”

“Er is geen misdrijf.”

En dus moet er gewacht worden.

Maar wachten is geen neutrale handeling.

Wachten is tijd verliezen.

Wachten is sporen laten vervagen.

Wachten is families achterlaten in een ruimte zonder richting.

Zeker wanneer iemand een verleden heeft dat vragen oproept.

Wanneer woorden als “problematiek” of “levensstijl” sneller vallen dan het woord “urgentie”.

Dan verdwijnt niet alleen de persoon.

Maar ook de bereidheid om te zoeken.

En daar trekken wij een grens.

Wij zijn geen overheidsdienst.

Wij zijn vrijwilligers.

Mensen met honden.

Met modder aan onze laarzen.

Met vermoeidheid in onze spieren.

Met verantwoordelijkheid in ons hart.

Wij zoeken niet omdat het moet.

Wij vullen geen gaten in het systeem. Wij zijn er wanneer het systeem tijd nodig heeft.

Wij zoeken omdat iemand gemist wordt.

Dat is onze enige maatstaf.